

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 9018200037
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Libor Duľa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9018200037.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Szaba, JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného Ing. R. G. pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej aj len „Tr. zák.“) a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 2017, sp. zn. 1 To 1/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. R. G. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 10. júna 2013, sp. zn. 2T/2/2005, bol obvinený Ing. R. G. uznaný za vinného v bode I. z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Tr. zák., v bodoch II. A až II. E z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a v bode III. z trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

I. ako konateľ obchodnej spoločnosti N., spol. s r. o., Z. (ďalej len „N.“) v rozpore s jeho povinnosťami vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami tejto obchodnej spoločnosti a nerešpektujúc obmedzenie jeho konateľského oprávnenia vyplývajúce z notárskej zápisnice spísanej 23. septembra 1993 JUDr. Ladislavom Vojtkom, notárom v Humennom pod č. N 180/93, Nz 174/93, dal na úkor obchodnej spoločnosti N. v presne nezistenej dobe v rokoch 1998 a 1999, najneskôr však do 1. septembra 1999, vo výrobných priestoroch tejto obchodnej spoločnosti zo súčiastok a ďalšieho materiálu patriaceho tejto obchodnej spoločnosti vyrobiť stroje na výrobu plastových okien, a to univerzálnu dvojitú pílu ZV 12 v hodnote 170.025,- Sk, pílu na rezanie zasklievacích listov GZP v hodnote 156.932,- Sk, kopírovaciu frézu COPY B v hodnote 177.670,- Sk, naklápací stôl KT v hodnote 20.778,- Sk, jednohlavovú zvaračku CR 80/1 v hodnote 122.727,- Sk, frézu na čistenie rohov BF/H v hodnote 60.160,- Sk, frézu na priečky TPF/H v hodnote 110.005,- Sk, zasklievací lis PCL v hodnote 117.613,- Sk, frézu na odvodňovacie drážky SQ3 v hodnote 85.977,- Sk, 3 ks prepravných vozíkov PK v hodnote 52.897,- Sk a 3 ks prepravných vozíkov RK v hodnote

43.747,- Sk, ktoré dal následne previezť do prevádzkarne svojej dcéry na Z. ul. č. XXX v Z., ktorá od 4. novembra 1998 podnikala pod obchodným menom Ing. R. B. - V. v oblasti výroby okien z plastov a ktorá uvedené stroje používala ako vlastné, čím obchodnej spoločnosti N. spôsobil škodu vo výške 1.118.531,- Sk (37.128,43 eur),

II. ako konateľ obchodnej spoločnosti N. v rozpore s jeho povinnosťami vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami tejto obchodnej spoločnosti a nerešpektujúc obmedzenie jeho konateľského oprávnenia vyplývajúce z notárskej zápisnice spísanej 23. septembra 1993 JUDr. Ladislavom Vojtkom, notárom v Humennom pod č. N 180/93, Nz 174/93, v období od 4. augusta 2000 do 5. septembra 2000 v Z. predal a inak odstránil takmer všetok hnutelný majetok obchodnej spoločnosti N., čím jej znemožnil pokračovať v predmete jej podnikania, a to tak, že

4. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti N. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutelnej veci, na základe ktorej predal svojmu známemu O. Z. za 8.340,- Sk stroje a strojné zariadenia patriace obchodnej spoločnosti N., a to hydraulické nožnice LVD HSL 31/6 3,5 v hodnote 170.622,- Sk, hydraulický ohýbací lis LVD PPBL 100/30 v hodnote 236.246,- Sk, zvárací automat UNI Mig 400S v hodnote 33.212,- Sk, frézu Dahlin MCV 1200 v hodnote 1.064.656,-Sk, vyvrtávaciu frézu UNION BFT 80/3 v hodnote 262.495,- Sk, vyvrtávaciu frézu YAM HSMC 650 v hodnote 1.421.329,- Sk, frézu Dahlin MCV 1350 v hodnote 1.064.656,- Sk, frézu Glória 20-40 CNC v hodnote 354.368,- Sk, pásovú pílu H400 v hodnote 84.748,- Sk, tvrdomer RB-1 v hodnote 37.319,- Sk, 3 ks plynových fliaš 30 kg v hodnote 3.102,- Sk, frézu Dahlin MCV 1020 v hodnote 1.064.656,- Sk a excentrický lis R.2 v hodnote 4.305,- Sk s tým, že tieto mali podľa čl. I zmluvy pôvodne prejsť do vlastníctva obžalovaného pri ukončení jeho činnosti pre obchodnú spoločnosť N., pričom napokon tieto boli následne prevezené do objektu na Z. ul. č. XXXX/XX v Z. a od 25. októbra 2000 ich v rámci predmetu svojej činnosti používala obchodná spoločnosť V. s. r. o. Z. (ďalej len „V.“), spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného V. G. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, čím takto obchodnej spoločnosti N. spôsobil škodu vo výške 5.793.374,- Sk (192.304,79 eur),

14. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti N. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutelnej veci, na základe ktorej predal svojmu známemu Z. W. za 18.000,- Sk osobné motorové vozidlo zn. Ford Siera 2,3 D GL, č. motora G. XXXXX/XX, č. karosérie J. XXXXX/XX, ŠPZ C. XX-XX, v hodnote 58.896,- Sk, pričom v skutočnosti toto bolo prevezené do objektu na Z. ul. č. XXXX/XX v Z., ktorý od 25. októbra 2000 v rámci predmetu svojej činnosti využívala obchodná spoločnosť V., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného V. G. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, a v ktorom boli nájdené rôzne súčasti tohto vozidla, čím takto obchodnej spoločnosti N. spôsobil škodu vo výške 40.896,- Sk (1.357,50 eur),

14. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti N. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutelnej veci, na základe ktorej predal svojmu známemu H. B. podnikajúcemu pod obchodným menom H. B. Z. Z. za 98.400,- Sk nákladné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz DI, č. motora XXXXXXXXXXXXXXX/XX, č. karosérie J., ŠPZ C. XX-XX, v hodnote 289.181,- Sk, pričom v skutočnosti toto od 25. októbra 2000 v rámci predmetu svojej činnosti používala obchodná spoločnosť V., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného V. G.Á. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, čím takto obchodnej spoločnosti N. spôsobil škodu vo výške 190.781,- Sk (6.332,77 eur),

21. augusta 2000 ako konateľ obchodnej spoločnosti N. uzavrel kúpnu zmluvu o prevode hnutelnej veci, na základe ktorej predal svojmu synovi F. G. podnikajúcemu pod obchodným menom F. G. - F. B. za 16.854,- Sk liatinové a hliníkové odliatky na výrobu strojov, hliníkové topné telesá, elektromotory, elektrické vodiče, ložiská, pneumatické valce, šnekové prevodovky, plechy a výpalky, elektročasti, farbu, tmel, zvyšky častí a súčastí strojov, pracovné nástroje, náradie a montážny materiál v celkovej hodnote 6.372.306,- Sk, a to konkrétne predný stôl Q4 - odliatky - 96 ks v hodnote 94.656,- Sk, vrchný stôl Q4 -120 ks v hodnote 94.920,- Sk, spodný stôl Q4 - 34 ks v hodnote 36.210,- Sk, časť vozíka Q4 - 55 ks v hodnote 126.665,- Sk, horný stôl SHCR - odliatky - 26 ks v hodnote 98.904,- Sk,

spodný stôl SHCR - 30 ks v hodnote 133.440,- Sk, držiak valca SHCR - 29 ks v hodnote 53.505,- Sk, odliatky MAR - spodný stôl - 25 ks v hodnote 172.625,- Sk, horný stôl predný - 28 ks v hodnote 54.124,- Sk, horný stôl zadný - 28 ks v hodnote 71.652,- Sk, stôl spodný zadný - 105 ks v hodnote 138.390,- Sk, držiak valca MAR predný - 48 ks v hodnote 47.568,- Sk, držiak valca MAR zadný - 98 ks v hodnote 84.672,- Sk, horný stôl predný CR 80 - 26 ks v hodnote 52.754,- Sk, horný stôl zadný - 30 ks v hodnote 76.530,- Sk, spodný stôl zadný - 52 ks v hodnote 116.480,- Sk, držiak valca CR 80 - 33 ks v hodnote 60.885,- Sk, vrchný stôl predný - 2 ks v hodnote 4.058,- Sk, spodný stôl predný - 50 ks v hodnote 77.450,- Sk, hlava CR 80 - 24 ks v hodnote 112.008,- Sk, príruby na stroj ZV12 - 47 ks v hodnote 188.235,- Sk, vedenie ZV12 - 25 ks v hodnote 64.375,- Sk, predný stôl ZV12 - 23 ks v hodnote 133.975,- Sk, spodný stôl ZV12 - 16 ks v hodnote 93.200,- Sk, vedenie na frézovací stroj TPF - 31 ks v hodnote 38.564,- Sk, COPY + B frézovací a vrtací stroj - 1 ks v hodnote 2.319,- Sk, odliatok COPY + B - časť posuvného stola - 10 ks v hodnote 48.130,- Sk, odliatok na pílu DVE - vedenie - 50 ks v hodnote 26.900,- Sk, držiak motora DVE - 64 ks v hodnote 33.728,- Sk, držiak motora GZP - odliatky - 24 ks v hodnote 35.280,- Sk, vedenie GZP - 18 ks v hodnote 29.178,- Sk, spodný stôl na RTT odliatky - 18 ks v hodnote 47.430,- Sk, prevodovka MVF49 - 28 ks v hodnote 132.804,- Sk, PV A-D-O-OO-O 40/125 - 2 ks v hodnote 4.168,- Sk, PV A-D-O-OO-O 25/25 - 13 ks v hodnote 11.245,- Sk, PV A-D-O-OO-O 25/250 - 1 ks v hodnote 1.321,- Sk, PV A-D-O-OO-O 40/200 - 2 ks v hodnote 5.014,- Sk, PV A-D-O-OO-O 50/200 - 2 ks v hodnote 5.418,- Sk, PV A-D-O-OO-O 63/150 - 2 ks v hodnote 6.844,- Sk, PV A-D-O-OO-O 80/200 - 13 ks v hodnote 44.486,- Sk, PV A-D-O-HY10 + SU-O 40/50 - 6 ks v hodnote 17.970,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/100 - 14 ks v hodnote 17.780,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/250 - 21 ks v hodnote 27.741,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/50 - 7 ks v hodnote 7-931,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 25/80 - 11 ks v hodnote 130.46,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/123.5 - 1 ks v hodnote 2.084,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/250 - 1 ks v hodnote 2.467,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/400 - 2 ks v hodnote 5.124,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 50/100 - 11 ks v hodnote 28.116,- Sk, PVA-D-O-MAE-O 50/250 - 3 ks v hodnote 8.799,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 63/200 - 4 ks v hodnote 13.688,- Sk, PV A-D-O-MAE-O + HY10 50/200 - 1 ks v hodnote 4.179,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 400/200 - 7 ks v hodnote 17.549,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 40/250 - 4 ks v hodnote 9.868,- Sk, PV A-D-O-MAE-O 50/200 - 1 ks v hodnote 2.709,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/50 - 13 ks v hodnote 22.087,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 63/39 - 20 ks v hodnote 70.280,- Sk, PV B-D-O-OO-O 32/200 - 1 ks v hodnote 1.950,- Sk, PV B-D-O-OO-O 50/100 - 1 ks v hodnote 2.891,- Sk, PV B-D-O-MAE + SU 63/35 - 2 ks v hodnote 6.876,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/100 - 19 ks v hodnote 33.782,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/160 - 3 ks v hodnote 5.652,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/200 - 8 ks v hodnote 15.600,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/25 - 18 ks v hodnote 30.582,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/250 - 1ks v hodnote 2.390,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/300 - 16 ks v hodnote 29.904,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/400 - 12 ks v hodnote 28.644,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 32/50 - 11 ks v hodnote 18.689,- Sk, PVB-D-O-MAE-O 40/100 - 14 ks v hodnote 29.120,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 40/125 - 1 ks v hodnote 2.482,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 40/125 - 7 ks v hodnote 17.374,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 40/160 - 14 ks v hodnote 30.422,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 50/100 - 11 ks v hodnote 37.246,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 63/160 - 4 ks v hodnote 13.200,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 63/200 - 15 ks v hodnote 51.015,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 63/80 - 3 ks v hodnote 10.530,- Sk, PV B-D-O-MAE-O 80/05 - 1 ks v hodnote 3.431,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/100 - 18 ks v hodnote 32.004,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/350 - 1 ks v hodnote 2.554,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/380 - 1 ks v hodnote 2.554,- Sk, PV B-D-O-MAE-SU-O 32/400 - 11 ks v hodnote 26.257,- Sk, PV BOSCH fi 40 H30 - 8 ks v hodnote 12.096,- Sk, PV BOSCH fi 40 H40 - 4 ks v hodnote 5.392,- Sk, PV BOSCH fi 20 H4 - 18 ks v hodnote 10.710,- Sk, PV FESTO ADV-50-10-A - 1 ks v hodnote 1.409,- Sk, PV FESTO fi 50 H10 - 2 ks v hodnote 2.818,- Sk, PV FESTO fi 80 H10 - 3 ks v hodnote 7.797,- Sk, PV GPA 417310-0100 - 5 ks v hodnote 27.275,- Sk, PV GPS 417301-0200 - 4 ks v hodnote 21.820,- Sk, PV HMN-200-1 - 1 ks v hodnote 9.119,- Sk, PV PA-D-O-MAE-O 40/200 - 1 ks v hodnote 2.141,- Sk, PV PA-D-O-MAE-O 63/160 - 1 ks v hodnote 3.455,- Sk, PV REXROTH 521700 1020 - 1 ks v hodnote 882,- Sk, fréma zo stroja SQ3 - 1 ks v hodnote 16.380,- Sk, hlava MAR/70% - 4 ks v hodnote 238.360,- Sk, lak SOENENS 4,5 kg - 54 ks v hodnote 38.880,- Sk, tmel 2 kg balenie - 28 ks v hodnote 4.480,- Sk, rozvodné skrine - 12 ks v hodnote 11.016,- Sk, noha na stroj Fabris - 4 ks v hodnote 33.680,- Sk, noha na dopravu k OMGA - 10 ks v hodnote 7.380,- Sk, držiak „A“ na GZP s pravítkom - 28 ks v hodnote 14.980,- Sk, kryty na ZV12 - 19 ks v hodnote 11.780,- Sk, rozvádzacia skriňa na Q4 - 10 ks v hodnote 9.180,- Sk, hliníkový plocháč - 137 ks v hodnote 8.083,-

Sk, bežce na ZV12 - 208 ks v hodnote 118.768,- Sk, bežce na ZV12 s rukoväťou - 9 ks v hodnote 5.931,- Sk, kalené tyče - 131 ks v hodnote 268.681,- Sk, držiak pneumatiký BFP CMC - 8 ks v hodnote 3.400,- Sk, kryt na hlavu zväračky MAR - 2 ks v hodnote 3.100,- Sk, kryt na hlavu zväračky MAR nedokončený - 16 ks v hodnote 19.840,- Sk, kryt na hlavu zväračky MAR dokončený so zámkom - 4 ks v hodnote 6.840,- Sk, vrchné kryty na ZV12 - 13 ks v hodnote 4.550,- Sk, kryt na SHCR predný Soenen - 1 ks v hodnote 160,- Sk, kryt na SHCR bočný - 2 ks v hodnote 300,- Sk, kryt s označením Soenen - 3 ks v hodnote 375,- Sk, stolovej vŕtačky zn. Moteur Broche Vitesses v hodnote 625,- Sk, stĺpovej vŕtačky šedej farby zn. Rexon typ RDM - 180A v hodnote 2.450,- Sk, rezacej brúsky - rozbrusovačky veľkej v hodnote 3.658,- Sk, vysokozdvížneho vozíka Toyota v hodnote 65.774,- Sk, dvojestolovej vŕtačky SOWMW, typ KM R 132 v hodnote 13.176,- Sk, ručnej píly na plast OMGA v hodnote 194.901,- Sk, pásovej brúsky BSM 150 v hodnote 11.863,- Sk, kotúčovej píly na kov FABRIS v hodnote 13.302,- Sk, odhľovacej frézy so stolom ONCA v hodnote 3.025,- Sk, priemyselného vysávača MUNSTER v hodnote 4.599,- Sk, pákových ručných nožníc 1BR4 v hodnote 983,- Sk, ručnej uhlovej brúsky METABO 250 v hodnote 2.273,- Sk, zväracieho traťa zn. SEAK v hodnote 10.513,- Sk, zväracieho masky s príslušenstvom zn. Speed APC-V - 2 ks v hodnote 11.481,- Sk, umývacieho zariadenia typ WAP v hodnote 23.574,- Sk, kompresora DDR typ A2V1-52-10-GERB v hodnote 6.250,- Sk, plynovej oceľovej fľaše 30 kg v hodnote 1.034,- Sk, závitových čeľustí Ridgit R200 v hodnote 3.300,- Sk, pájkovacích zariadení v hodnote 4.455,- Sk, motorovej píly HUSQUARNA H55 v hodnote 9.136,- Sk, príklepovej vŕtačky s príslušenstvom BOSCH v hodnote 1.360,- Sk, rozbrusovačky Hilti WS 25 v hodnote 5.358,- Sk, vŕtačky METABO v hodnote 2.278,- Sk, sady ručného náradia 205S v hodnote 684,- Sk, zvarovacia DVE - 22 ks v hodnote 99.088,- Sk, vozíka CR80 - odliatku - 9 ks v hodnote 18.792,- Sk, hlavy CR80 - 3 ks v hodnote 24.033,- Sk, topných telies CR80 - 7 ks v hodnote 11.270,- Sk, topných telies MAR - 48 ks v hodnote 78.000,- Sk, topných telies Q6 - 21 ks v hodnote 29.337,- Sk, topných telies SHCR - 5 ks v hodnote 8.290,- Sk, topných telies CR80 - symetrických - 9 ks v hodnote 24.984,- Sk, topných telies CR80 - 20 ks v hodnote 32.200,- Sk, topných telies symetrických CR80 - 3 ks v hodnote 8.328,- Sk, topných telies RTT - 1 ks v hodnote 2.683,- Sk, zariadenia na ohýbanie topných telies - 1 ks v hodnote 1.149,- Sk, elektromotora výr. č. G. - 1 ks v hodnote 7.232,- Sk, vodiča hrúbky 1,5 mm² (2 x 100 bm) - 2 ks v hodnote 2.196,- Sk, vodiča hrúbky 0,75 mm² - 52 ks v hodnote 24.804,- Sk, vodiča hrúbky 0,75 mm² - 4 ks v hodnote 1.908,- Sk, stola SHCR spodného - 1 ks v hodnote 4.448,- Sk, stola SHCR horného - 1 ks v hodnote 3.804,- Sk, držiaka valcov SH CR - 1 ks v hodnote 1.391,- Sk, tvrdokovového pásu - 2 ks v hodnote 120,- Sk, metra na frému dĺžky 270 cm - 1 ks v hodnote 250,- Sk, metra na frému dĺžky 277 cm - 3 ks v hodnote 750,- Sk, topných telies na CR80 - 25 ks v hodnote 40.250,- Sk, topných telies na SR80 - 2 ks v hodnote 3.220,- Sk, topných telies asymetrických - 10 ks v hodnote 16.100,- Sk, topných telies symetrických - 2 ks v hodnote 5.552,- Sk, topných telies asymetrických - 1 ks v hodnote 1.610,- Sk, topných telies na Q4 - 4 ks v hodnote 6.500,- Sk, topných telies na MAR - 14 ks v hodnote 22.750,- Sk, pneumatikého valca Sepmres ADOMAE + SU-O-80/50 - 9 ks v hodnote 31.419,- Sk, pneumatikého valca SEMPRES ADO-O-O-O 100/200 - 10 ks v hodnote 51.040,- Sk, lineárnych ložísk KH 40/60 - 108 ks v hodnote 44.280,- Sk, zvarov na SHCL valcov ADOMAE-O-25/100 - 6 ks v hodnote 20.562,- Sk, odliatkov na doraz SHCR - 4 ks v hodnote 1.232,- Sk, vodiacich tyčí na doraz SHCR - 8 ks v hodnote 728,- Sk, skrutiek M6 + šesťhran - nastavtec - 4 ks v hodnote 60,- Sk, pneuvalca ADO-O-O-25/25 SHCR - 9 ks v hodnote 24.345,- Sk, vodiacich tyčí na Q4 s držiakom - 2 ks v hodnote 506,- Sk, odliatku na Q4 na držiak topné telesá - 1 ks v hodnote 520,- Sk, pneumatikých rozvodiek vzduchu Y - 18 ks v hodnote 756,- Sk, pneumatikých rozvodiek vzduchu T - 17 ks v hodnote 935,- Sk, kolienok 1/4" - 17 ks v hodnote 561,- Sk, kolienok W - 45 ks v hodnote 1.485,- Sk, prípojnice rovnej 3/8" - 19 ks v hodnote 665,- Sk, zámkov na el. skrine komplet - 27 ks v hodnote 4.320,- Sk, redukcie s priemerom 6 na 4 - 9 ks v hodnote 369,- Sk, prípojnice rovnej 1/4" - 71 ks v hodnote 2.272,- Sk, zátky 1/4 - 30 ks v hodnote 960,- Sk, zátky 3/4 - 9 ks v hodnote 315,- Sk, prípojnice SNR 3/8 - 24 ks v hodnote 744,- Sk, kolienok 3/4 - 1 ks v hodnote 37,- Sk, prípojnice SNR 3/4 - 6 ks v hodnote 198,- Sk, pneumatiké rozvodky vzduchu Y - 27 ks v hodnote 1.134,- Sk, prípojnice rovnej 1/4 - 73 ks v hodnote 2.336,- Sk, redukcie 1/4 na 3/8 - 9 ks v hodnote 513,- Sk, škrtičov 3/8 - 16 ks v hodnote 528,- Sk, kolienok 1/2" - 9 ks v hodnote 306,- Sk, redukcie 1/4 na 3/4 - 15 ks v hodnote 705,- Sk, spojky 1/4 - 9 ks v hodnote 288,- Sk, škrtičov s kolienkami a prípojnícami - 3 ks v hodnote 90,- Sk, prípojky 1/2" v tvare T - 9 ks v hodnote 459,- Sk, prípojky 1/4" v tvare T - 9 ks v hodnote 324,- Sk, kolienok 1/4 - 20 ks v hodnote 600,- Sk,

pneumatického valca ADO MAE-O 50/80- 4 ks v hodnote 6.240,- Sk, PV ADO MAE O 40/400 GZP - 1 ks v hodnote 1.414,- Sk, PV ADO MAE O 50/100 - 1 ks v hodnote 2.891,- Sk, PV ADO MAE O 40/200 - 1 ks v hodnote 2.507,- Sk, PV ADO-O-O-O-80/200 MAR - 6 ks v hodnote 12.504,- Sk, PV BDO MAE O 63/200 Q4 - 5 ks v hodnote 23.705,- Sk, vzduchového valca na COPY + B - 1 ks v hodnote 2.315,- Sk, PV BDO MAE O 32/400 - 1 ks v hodnote 2.387,- Sk, PV BDO MAE O 32/300 Q4 - 4 ks v hodnote 7.404,- Sk, PV tlmiaci 25/80 - 1 ks v hodnote 1.442,- Sk, PV BDO MAE + SU - 2 ks v hodnote 4.064,- Sk, PV ADO O-O-O 25/25 - 3 ks v hodnote 2.472,- Sk, PV BDO MAE-O-40/160 - 1 ks v hodnote 2.173,- Sk, PV BDO MAE-O-40/125 - 1 ks v hodnote 2.120,- Sk, PV BDO MAE + SU-O-32/400 - 1 ks v hodnote 2.032,- Sk, PV BDO MAE + SU-O 32/50 - 1 ks v hodnote 1.699,- Sk, PV BDO MAE-O-32/160 - 1 ks v hodnote 1.884,- Sk, PV BDO MAE + SU-O-32/300 - 1 ks v hodnote 1.850,- Sk, V BDO MAE-O-32/25 na Q4 - 2 ks v hodnote 3.398,- Sk, PV BDO OO-O-32/100 - 1 ks v hodnote 1.442,- Sk, PV BDO MAE-O-50/100 - 2 ks v hodnote 4.160,- Sk, PV BDO MAE-O-40/100 - 2 ks v hodnote 4.160,- Sk, PV REXROTH - 1 ks v hodnote 930,- Sk, PV BDO MAE-O-40/200 - 1 ks v hodnote 2.507,- Sk, PV BDO-OO-O-32/200 - 1 ks v hodnote 1.950,- Sk, PV BDO MAE + SU 63/39 na SQ4 - 7 ks v hodnote 24.598,- Sk, PV BDO MAE-O 32/50 - 1 ks v hodnote 1.699,- Sk, PV BDO MAE-O-32/100 - 1 ks v hodnote 1.778,- Sk, vzduchového valca BOSCH priemer 20/4 - 23 ks v hodnote 13.685,- Sk, vzduchového SPERRIVICKERS - 4 ks v hodnote 2.360,- Sk, PV BOSCH H 32/40 - 4 ks v hodnote 3.944,- Sk, PV BOSCH H 40/30 - 1 ks v hodnote 1.291,- Sk, PV H 20/40 - 1 ks v hodnote 1.205,- Sk, PV H 10/50 - 2 ks v hodnote 2.818,- Sk, PV H 25/63 - 5 ks v hodnote 7.780,- Sk, PV Festo ADV-63 25-A - 1 ks; v hodnote 1.556,- Sk, PV Festo DSR-16-180-P - 2 ks v hodnote 1.972,- Sk, PV BOSCH HI0 - 9 ks v hodnote 10.251,- Sk, PV Parker PiC-S - 3 ks v hodnote 3.129,-Sk, PV Rexroth Mecman - 1 ks v hodnote 723,- Sk, PV Sempres PA-D-O-MAE - 1 ks v hodnote 2.141,- Sk, PV Sempres ADO MAE COPY - 1 ks v hodnote 2.552,- Sk, PV ADO MAE-O-50/200 - 1 ks v hodnote 2.673,- Sk, PV ADO MAE + HY-0 + SU 40/50 - 1 ks v hodnote 1.699,- Sk, PV ADO MAE-O-63/200 - 1 ks v hodnote 3.366,- Sk, PV BDO MAE + SU-O-32/80 - 2 ks v hodnote 3.556,- Sk, PV ADO MAE-O-25/100 MAR - 1 ks v hodnote 1.210,- Sk, PV ADO MAE-O-25/80 na SQ3 - 1 ks v hodnote 1.275,- Sk, PV BDO-OO-O-32/100 - 1 ks v hodnote 1.778,- Sk, elektromotory 0,25 KW zn.VEM - 7 ks v hodnote 26.453,- Sk, elektromotorov 0,37 KW zn. VEM - 4 ks v hodnote 14.328,- Sk, elektromotory 1,5 KW zn. VEM - 16 ks v hodnote 94.400,- Sk, elektromotorov 1,1 KW zn. VEM - 21 ks v hodnote 111.678,- Sk, elektromotorov s prevodkou 1,1 KW VEM - 1 ks v hodnote 8.459,- Sk, elektromotorov 0,75 KW VEM - 7 ks v hodnote 34.629,- Sk, elektromotorov 1,1/1,3 KW - 1 ks v hodnote 5.903,- Sk, elektromotorov 2,2 KW - 1 ks v hodnote 7.464,- Sk, prevodoviek MVF44F1 - 9 ks v hodnote 28.269,- Sk, prevodoviek MVF30F1 - 4 ks v hodnote 10.964,- Sk, prevodoviek MVF49/9 - 1 ks v hodnote 4.390,- Sk, prevodoviek 49 - 1 ks v hodnote 4.390,- Sk, prevodoviek 49F - 1 ks v hodnote 4.390,- Sk, kufrika s náradím - 1 ks v hodnote 4.153,- Sk, pneumatického valca bez označenia (Belgicko) - 1 ks v hodnote 43.162,- Sk, pneumatického valca s dôrazom - 1 ks v hodnote 1.233,- Sk, PV s dôrazom priemerom 50/100 - 1 ks v hodnote 2.565,- Sk, PV priemer 50/200 - 1 ks v hodnote 2.709,- Sk, PV priemer 50/100 - 6 ks v hodnote 15.390,- Sk, odporového drôtu do topného telesa MAR - 2 ks v hodnote 544,- Sk, odporového drôtu do topného telesa Q6 - 1 ks v hodnote 272,- Sk, PV priemer 50/100 - 2 ks v hodnote 5.130,- Sk, tvrdokovového pásu 4 m - 4 ks v hodnote 480,- Sk, tvrdokovového pásu 4 m - 1 ks v hodnote 120,- Sk, PV priemer 50/100 - 4 ks v hodnote 10.260,- Sk, zväčšujúcej hlavy MAR (vzor) - 1 ks v hodnote 21.280,- Sk, zväčšujúcej hlavy oceľ CR80 (zlož.) - 1 ks v hodnote 38.897,- Sk, odliatku hláv oceľ CR80 - 1 ks v hodnote 7.450,- Sk, držiaka valca odliatok CR80 - 1 ks v hodnote 2.700,- Sk, zadného stola spodného - odliatok - 1 ks v hodnote 3.856,- Sk, predného stola spodného - odliatok - 1 ks v hodnote 2.737,- Sk, topného telesa CR80 - 1 ks v hodnote 5.092,- Sk, hliníkového odliatku horného stola predného - 1 ks v hodnote 3.606,- Sk, noža chrómovaného CR80 - 8 ks v hodnote 6.064,- Sk, odliatku na držiak vedenia - 2 ks v hodnote 895,-Sk, stĺpika priemer 40 - 2 ks v hodnote 422,- Sk, vedenia zvislého - 2 ks v hodnote 700,- Sk, vodiacej tyče na topné teleso - 1 ks v hodnote 300,- Sk, vedenia vodorovného - 2 ks v hodnote 580,- Sk, hliníkového dôrazu - 1 ks v hodnote 402,- Sk, oceľového dôrazu - 1 ks v hodnote 318,- Sk, kalených tyčí priemer 20 - 2 ks v hodnote 309,- Sk, excentera veľkého - 2 ks v hodnote 328,- Sk, excentera malého - 2 ks v hodnote 328,- Sk, excentera stredného - 2 ks v hodnote 328,- Sk, držiaka ložiska - 1 ks v hodnote 112,- Sk, hliníkového dôrazu - 1 ks v hodnote 702,- Sk, nátrubka na piesticu - 2 ks v hodnote 159,- Sk, držiaka na trúbku - 3 ks v hodnote 183,- Sk, hliníkového odliatku na topné teleso - 1 ks v hodnote 900,- Sk,

hliníkového puzdra na TS - 2 ks v hodnote 175,- Sk, dôrazu nekompletného - 1 ks v hodnote 287,- Sk, zadnej dorazovej matice - 1 ks v hodnote 155,- Sk, prednej dorazovej matice - 1 ks v hodnote 160,- Sk, nerezového krytu predného - 1 ks v hodnote 58,- Sk, nerezového krytu zadného - 1 ks v hodnote 65,- Sk, šesťhranu - 1 ks v hodnote 75,- Sk, držiaka vodička na TS - 1 ks v hodnote 900,- Sk, držiakov bočných - 2 ks v hodnote 95,- Sk, dôrazov spodných - 1 ks v hodnote 450,- Sk, dôrazu - 1 ks v hodnote 235,- Sk, nastavcov dôrazov - 2 ks v hodnote 112,- Sk, napínakov na valce - 2 ks v hodnote 82,- Sk, matice so skrutkou + puzdrom - 1 ks v hodnote 86,- Sk, podložiek 8/4-13 ks v hodnote 3,- Sk, zváracej hlavy MAR nekompletnej - 2 ks v hodnote 85.120,- Sk, odliatkov na stroj Q4, stôl horný - 2 ks v hodnote 1.582,- Sk, dopravníkového pásu šírky 2 m - 1 ks v hodnote 15.706,- Sk, zváracích hláv na stroj MAR 50% - 2 ks v hodnote 85.120,- Sk, zváracieho stroja Q4 - hlava - 1 ks v hodnote 31.390,- Sk, držiakov valcov CR80 - 5 ks v hodnote 9.225,- Sk, odliatkov spodných stolov MAR - 2 ks v hodnote 2.636,- Sk, zvarencov otočných hláv DVE - 6 ks v hodnote 19.872,- Sk, teflónovej fólie na SPIEGEL - 1 ks v hodnote 114,- Sk, káblového vodiča priemer 2,5 mm² - 3 ks v hodnote 1.553,- Sk, káblového vodiča priemer 1 x 2,5 mm² - 4 ks v hodnote 2.070,- Sk, hliníkového dôrazu na SHCR - 18 ks v hodnote 5.526,- Sk, ktoré boli následne v dobe od 21. augusta do 5. septembra 2000 prevezené do objektov na Z. ul. č. XXXX/XX v Z. a na H. ul. č. XX v C., pričom od 25. októbra 2000 tieto hnutelné veci v rámci predmetu svojej činnosti v skutočnosti používala obchodná spoločnosť V., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného V. G. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, čím takto obchodnej spoločnosti N. spôsobil škodu vo výške 6.355.452,- Sk (210.962,36 eur),

v dobe od 25. augusta do 5. septembra 2000 dal zamestnancom obchodnej spoločnosti N. pokyn vyviezť z jej priestorov do objektu na Z.Č. ul. č. XXXX/XX v Z. tri stroje v nedokončenom stave, a to konkrétne frézu na odvodňovacie drážky SQ3 zhotovenú na 85% v hodnote 77.350,- Sk, univerzálny zvárací stroj CR 80/3 zhotovený na 80% v hodnote 244.800,- Sk a univerzálny zvárací stroj CR 80/4 zhotovený na 90% v hodnote 289.800,- Sk, ktoré sa po ich skompletizovaní a prestriekaní snažila obchodná spoločnosť V., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného V. G. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, v januári 2001 predať ako vlastné pod označením SOD3, ZZP3 a ZZP4 odberateľovi J. GmbH so sídlom v Nemeckej spolkovéj republike, čím takto obchodnej spoločnosti N. spôsobil škodu vo výške 611.950,- Sk (20.313,02 eur) a konaním popísaným v bodoch II. A. až II. E. spôsobil obchodnej spoločnosti N. celkovú škodu vo výške 12.992.453,- Sk (431.270,43 eur),

III. ako konateľ obchodnej spoločnosti N., predmetom činnosti ktorej bol okrem iného nákup, výroba, predaj, montáž a servis obrábacích strojov a lisov a výroba kovových výrobkov a výrobkov z plastu, v rozpore s jeho povinnosťami vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami tejto obchodnej spoločnosti v období od 4. augusta do 5. septembra 2000 v Z. za zlomok hodnoty predal a inak odstránil takmer všetok hnutelný majetok tejto obchodnej spoločnosti zahŕňajúci výrobné a obrábacie stroje, strojné zariadenia, súčiastky, zásoby a motorové vozidlá s tým, že od 25. októbra 2000 tento majetok v rámci svojho podnikania, predmetom ktorého bola okrem iného výroba kovových výrobkov a výrobkov z plastových hmôt a stavba strojov a prístrojov, používala obchodná spoločnosť V., spoločníčkou a konateľkou ktorej v tom čase bola manželka obžalovaného V. G. a zamestnancom ktorej bol od 1. novembra 2000 aj obžalovaný, na podnet ktorého zároveň prešla podstatná časť vyškolených zamestnancov obchodnej spoločnosti N. pracovať do obchodnej spoločnosti V., v dôsledku čoho obchodná spoločnosť N. najmenej do marca 2001 prestala vyrábať, čím takto v rozpore s § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení zákona č. 238/2000 Z. z.) zakazujúcim nekalú súťaž ohrozil chod a rozvoj obchodnej spoločnosti N..

Obvinený bol za to odsúdený podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 299a ods. 3 Tr. zák. a za použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Proti citovanému prvostupňovému rozsudku podali odvolanie tak obvinený ako i prokurátor, o ktorých rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na verejnom zasadnutí konanom

10. decembra 2014 rozsudkom, sp. zn. 1 To 12/2014, takým spôsobom, že napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej aj len „Tr. por.“) v celom rozsahu zrušil a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. a podľa § 226 písm. b) Tr. por. obvineného oslobodil spod obžaloby krajského prokurátora v Prešove z 18. decembra 2002, č. Kv 45/01, pre trestné činy právne kvalifikované ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c) Tr. zák., trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a trestný čin zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe tam (v obžalobe) bližšie uvedenom, pretože tieto skutky nie sú trestnými činmi.

Naposledy uvedené rozhodnutie bolo predmetom dovolacieho konania, keďže proti nemu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) dovolanie, pričom najvyšší súd ako súd dovolací na podklade predmetného dovolania rozsudkom z 12. júla 2016, sp. zn. 1 TdoV 10/2015, rozhodol tak, že napadnutým oslobodzujúcim odvolacím rozsudkom bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. d) a § 226 písm. b) Tr. por. v prospech obvineného Ing. R. G.. Napadnutý odvolací rozsudok dovolací súd zároveň zrušil a zrušil tiež aj všetky ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a najvyššiemu súdu prikázal danú trestnú vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

V odôvodnení daného rozhodnutia pritom dovolací súd o. i. úvodom uviedol nasledovné:

„V posudzovanom prípade odvolací súd skutkové zistenia rozsudku súdu prvého stupňa premietnúť do tzv. skutkovej vety výroku o vine nijako nemodifikoval, naopak, akceptoval ich, čo je primárne a výslovne uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (následne ich, v rozpore s obsahom výroku svojho rozsudku, akoby šťastí spochybnil, avšak len konfrontáciou s rozhodnutiami vydanými v občianskom súdnom konaní a bez potrebnej špecifikácie a jej odraze vo vzťahu ku skutkovým záverom napadnutého rozsudku). Na rozdiel od súdu prvého stupňa ale skutky v rozsahu odsudzujúceho výroku o vine (zistené ako vykonané obvineným) nepovažoval za trestné činy a také ustanovenie na oslobodenie obvineného spod obžaloby - § 226 písm. b) Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 - odvolací súd aj použil.

Právne závery odvolacieho súdu napadol generálny prokurátor dovolaním. Z prezentácie dovolacích argumentov generálneho prokurátora je zrejmé, že ide o námietky právneho charakteru, ktoré obsahovo zodpovedajú uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd preto ďalej skúmal, či námietky generálneho prokurátora sú aj opodstatnené, pričom bol obmedzený na uplatnený dôvod dovolania a v tomto rámci na rozhodnutí konkrétne vytknuté chyby v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku.

Konkrétne bol dovolací prieskum zameraný na otázku, či u skutkových zistení súdu prvého stupňa, uvedených vo výroku o vine jeho rozsudku a odobrených odvolacím súdom, absentuje trestnosť nimi popísaných skutkov, a to z dôvodu zadaného odvolacím súdom a napadnutého generálnym prokurátorom.“

Následne sa dovolací súd na str. 29 a nasl. svojho rozhodnutia vo všeobecnej rovine (ale aj s prihliadnutím na okolnosti konkrétnej posudzovanej veci) vyjadril k jednotlivým znakom oboch relevantných skutkových podstát, a teda tak k skutkovej podstate trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák., ako i trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 [ods. 1 písm. a)] Tr. zák., keď súčasne zdôraznil, že popri (týchto) formálnych znakoch trestného činu bolo podľa (v danej veci aplikovaného) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 vždy potrebné skúmať aj tzv. materiálny znak trestného činu, a sice stupeň spoločenskej nebezpečnosti činu pre spoločnosť (citujúc okrem § 3 tiež § 88 zmieňovaného Trestného zákona).

K posledne uvedenému je žiaduce odcitovať potom aspoň nasledovnú pasáž (str. 33 a nasl. dovolacieho rozsudku):

„Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť (označovaný aj ako materiálna podmienka alebo materiálny korektív) musel byť u dospelého páchatel'a zistený vyšší ako nepatrný a u mladistvého páchatel'a vyšší ako malý. Kritériá pre určenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť boli príkladmo uvedené v ust. § 3 ods. 4 Tr. zák. Patríli medzi ne význam chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, osoba páchatel'a, miera jeho zavinenia a jeho pohnútka.

Pri úvahách o tom, či páchatel' naplnil aj materiálny znak trestného činu, teda či v jeho prípade dosiahol stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť vyšší ako nepatrný, bolo nutné vychádzať nielen z kritérií uvedených v ust. § 3 ods. 4 Tr. zák., ale aj zo skutočnosti, že už len ustanovením formálnych znakov určitej skutkovej podstaty Trestný zákon predpokladá, že pri ich naplnení v bežne sa vyskytujúcich prípadoch bude stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť vyšší ako nepatrný.

Rovnako tak ustanovením určitej okolnosti ako okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby zákon predpokladá, že pri jej naplnení v bežne sa vyskytujúcich prípadoch bude stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť spravidla podstatne zvýšený. K okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby sa preto neprihliadne len vtedy, keď stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť v konkrétnom prípade, ako je určovaný v ust. § 3 ods. 4 Tr. zák., ani pri formálnom naplnení tejto okolnosti nedosiahne stupňa zodpovedajúceho dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, teda keď nebude zodpovedať ani najľahším bežne sa vyskytujúcim prípadom trestného činu danej kvalifikovanej skutkovej podstaty (tu pozri R 34/1976 Sb. rozh. tr.).

Z uvedeného vyplýva, že nemožno spájať formálne znaky trestného činu, ktoré samy o sebe určujú typovú nebezpečnosť trestného činu pre spoločnosť, s materiálnou podmienkou podľa § 3 ods. 4 a podľa § 88 ods. 1 Tr. zák., ktorá počíta s komplexom všetkých okolností prípadu - vrátane tých, ktoré ležia mimo skutkovú podstatu trestného činu. Inak povedané, materiálny korektív bol v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák. použiteľný univerzálne, teda pre všetky kategórie trestných činov, bez ohľadu na formu zavinenia a výšku trestnej sadzby (na rozdiel od súčasne účinného Trestného zákona, kde je v zmysle z § 10 ods. 2 tohto zákona charakteristický len pre prečin; pri mladistvých vid' § 95 ods. 2).

Zo stručného exkurzu možno uzavrieť, že v zmysle Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 bol súd povinný materiálny korektív skúmať v každom jednotlivom prípade. A až keď by pri naplnení formálnych znakov uvedených trestných činov dospel k záveru, že predsa len ich stupeň spoločenskej nebezpečnosti nebol vyšší ako nepatrný, mohol uzavrieť, že sa nejedná o trestné činy. Rovnako bolo (je) potrebné v konkrétnom prípade skúmať podmienky § 88 Trestného zákona vo vyššie uvedenom znení vo vzťahu ku okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby.“

Pokiaľ ide napokon o samotné riešenie v danom dovolacom konaní posudzovanej otázky, k tomu dovolací súd uviedol:

„V rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje akékoľvek relevantné vysvetlenie vo vzťahu ku kritériám určujúcim materiálny korektív (§ 3 ods. 4 Tr. zák.) Tieto nahrádza téza odvolacieho súdu o použití princípu „ultima ratio“, ktorá je ale, tak ako je použitá, zásadne nesprávna.

Na rozdiel od právnej úpravy Českej republiky (vid' ust. § 12 ods. 2 súčasne účinného Trestného zákoníka Českej republiky), nie je princíp „ultima ratio“ v právnom poriadku Slovenskej republiky zakotvený.

Podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Z tohto ustanovenia však zároveň (a contrario) vyplýva, že ak je zistené (dokázané) konanie

trestnoprávne zodpovedného subjektu, nevyňatého z právomoci orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré (konanie) naplňa zákonné znaky trestného činu (formálne a materiálne, ak sa materiálny korektív uplatňuje) a zároveň nie sú prítomné zákonom definované okolnosti, ktoré vylučujú protiprávnosť činu (nutná obrana, krajná núdza, oprávnené použitie zbrane, výkon práv a povinností, súhlas poškodeného a plnenie úlohy agenta), je také konanie trestným činom. Trestný postih potom môže byť v zmysle zákona odvrátený len zánikom trestnosti činu (premlčanie trestného stíhania, účinná ľútosť, zmena zákona, osobitné ustanovenie zákona, smrť páchatel'a) alebo procesnými odklonmi v zmysle Trestného poriadku, zohľadňujúcimi tzv. zásadu „oportunity“, rovnako ako súhlas poškodeného s trestným stíhaním v zákonom ustanovených prípadoch (ide o výnimku zo zásady legality, teda stíhania trestných činov ako zákonnej povinnosti príslušných orgánov, teda výnimku z procesnej povinnosti prokurátora podľa § 2 ods. 5 súčasne účinného Trestného poriadku, resp. § 2 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2005).

Princíp „ultima ratio“ - pojmovo - je použiteľný ako vodítko pre zákonodarcu pri legislatívnom postupe (uzákonenie trestnoprávneho postihu len v nevyhnutných prípadoch) a v tomto smere je v právnom štáte naozaj relevantný (aj keď legislatívna prax, vrátane implementácie európskeho práva, tomu už dlhodobo príliš nezodpovedá). Aplikácie sa dá odvodiť aj od zákonných princípov ukladania sankcií (uloženie trestu len v nevyhnutnej potrebnéj miere represie, pri využití aj ochranných opatrení), a to podľa úpravy Trestného zákona použitého na rozhodovanie v preskúmvanej veci, aj podľa aktuálne účinného Trestného zákona (s tým súvisí aj ústavná zásada proporcionality pri zásahu do základných ľudských práv).

Pri posudzovaní trestnosti činu zásadu „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 odsek 2 Trestného zákona - zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná), teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na aktuálne riešenie tejto otázky v judikatúre najvyššieho súdu - R 96/2014 (čiastka 6/2014) a na zrejmy nesúlad napadnutého rozhodnutia s takým riešením (jeho podstatou vo vzťahu k použitému zákonu).

Ako už bolo skôr uvedené, materiálny korektív sa v režime v preskúmvanej veci kvalifikačne použitého Trestného zákona (v znení účinnom pred 1. januárom 2006) uplatňoval univerzálne (opäť však nejde o princíp „ultima ratio“ v podobe vyjadrenej v súčasnej českej právnej úprave).

Odvolací súd neoznačil žiadne konkrétne ústavné ani zákonné ustanovenie hmotnoprávnej povahy, o ktoré sa pri oslobodení spod obžaloby, teda pri konštatácii, že dotknuté skutky nie sú trestným činom, opiera (materiálny korektív nepoužil). (...)

Neprichádza potom do úvahy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky neuplatniť trestnoprávnu zodpovednosť ani na základe súbežného alebo predchádzajúceho uplatnenia súkromnoprávnej sankcie, resp. jej zodpovedajúceho právneho prostriedku, viazaného na úkon poškodeného vo vlastnom mene, napríklad (typicky) pri náhrade škody alebo nemajetkovej ujmy, alebo vydaní veci podľa Občianskeho zákonníka (kde je pre vymoženie plnenia potrebná súdna žaloba, pri náhrade škody je možné aj uplatnenie nároku v adhéznom konaní). Taký právny postih sa uplatňuje súbežne s trestnoprávnou sankciou a nie je s ňou nezlučiteľný (naopak, ide o synchronný sankčný systém s reštitučnou, represívnou a preventívnou funkciou).

Vylúčením trestnoprávnej sankcie by navyše došlo k absurdnej situácii, keď by bolo (napríklad náhradou škody alebo vydaním veci) také vylúčenie možné pri dokonanom trestnom čine, nie však pri (len) príprave alebo pokuse trestného činu (kde by škoda nevznikla alebo vec by nebola vlastníkovi odňatá).

Treba dodať, že trestnoprávna zodpovednosť sa podľa kvalifikačne použitej právnej úpravy viaže vždy na fyzickú osobu (páchatel'a), ktorá však môže zároveň svojim trestnoprávne relevantným konaním

vyvolať súkromnoprávnu zodpovednosť právnickej osoby (napríklad § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď sa škoda považuje za spôsobenú právnickou osobou).

V súvislosti s vyššie uvedenou pluralitou súkromnoprávnych a verejnoprávnych prostriedkov, ktoré sú reakciou na porušenie práva, je potom potrebné poukázať na iný charakter jednak trestnoprávnej zodpovednosti a jednak už skôr označených uplatniteľných prostriedkov podľa hmotnoprávnych predpisov súkromného práva.

Trestnoprávna zodpovednosť vyjadruje zodpovednostný vzťah medzi páchatelom trestného činu a štátom, realizovaný na základe zákona prostredníctvom zákonom určených orgánov a jeho funkciou je predovšetkým represia, a (generálna a individuálna) prevencia. Úlohou súkromnoprávnych prostriedkov, uplatňovaných tými, do práv ktorých bolo zasiahnuté, je predovšetkým reparácia vzniknutého protiprávneho stavu z hľadiska iných než represívnych kritérií a reštitúcia porušených práv (ako náhrada škody alebo nemajetkovej ujmy, reivindikácia alebo uloženie povinnosti na splnenie zmluvnej povinnosti v majetkovej oblasti). Ako už bolo uvedené, prvky tohto systému (v kombinácii verejného a súkromného práva) nie sú navzájom nezlučiteľné a dopĺňajú sa. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti (odmietnuť spravodlivosť) za zabezpečenie verejného poriadku (v širšom význame tohto pojmu), pričom jednou z dominánt takého zabezpečenia je postih trestnej činnosti - samozrejme, len na základe zákona.

Nemôže teda byť bez zákonnej opory konštatované, že trestný čin trestným činom nie je (alebo o ňom nemožno konať), nakoľko poškodený mohol uplatniť niektorý z vyššie uvedených, pre neho dostupných súkromnoprávnych prostriedkov. Rovnako neplatí, že orgány činné v trestnom konaní chránia len celospoločenské hodnoty a nie priamo subjektívne práva jednotlivca, spočívajúce v súkromnoprávnej sfére (ako sa v napadnutom rozhodnutí uvádza). Dôkazom opaku je samotný obsah úpravy Trestného zákona, ktorý chráni aj individuálne, napr. majetkové práva (aj) jednotlivca (vlastnícke právo a iné) a vyššou represiou nepreferuje ochranu vlastníctva štátu (ako tomu bolo pri ochrane majetku v socialistickom vlastníctve podľa právnej úpravy účinnej v období Československej socialistickej republiky, resp. pred 1. júlom 1990). Orgány činné v trestnom konaní a súd na základe uvedeného postupujú podľa zákona a nemôžu jednotlivca odkázať na jeho individuálnu súkromnoprávnu iniciatívu, aj keď je pre neho (zároveň) dostupná.

Princíp právneho štátu, zakotvený v čl. 1 ods. 1 ústavy, by bol v prípade rezignácie na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti príslušnými orgánmi hrubo narušený - v dotknutej oblasti je potrebné tento princíp vykladať v súlade s čl. 49 ústavy v tom zmysle, že trestným činom je každý čin, ktorého znaky sú vymedzené v (Trestnom) zákone. Rovnako by bol takým postupom orgánov aplikácie práva, na základe mimozákonných kritérií, negovaný základný ústavný princíp delby moci. Došlo by totiž k odňatiu pôsobnosti zákonodarnej moci (zákonom) určiť, ktoré konanie je trestným činom, keď taká pôsobnosť z čl. 49 ústavy jednoznačne vyplýva. (...)

Navyše, ak by súd takto postupoval, dostal by sa do rozporu s čl. 144 ods. 1 ústavy, nakoľko je viazaný zákonom. Nemôže v aplikačnej oblasti nahradiť zákon teóriou a takto ju povýšiť nad zákon (v aplikačnej oblasti teória vychádza zo zákona, nie naopak, môže však prinášať námety „de lege ferenda“).

Rovnako by bolo u poškodeného subjektu porušené právo na súdnu ochranu podľa zákona (čl. 46 ods. 1, ods. 4 ústavy).

Znaky trestného činu sú popísané v Trestnom zákone. Aktuálne, podľa § 8 tohto zákona: Trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky (tzv. formálne znaky) sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Čo sa týka protiprávnosti, táto sa chápe v kontexte celého právneho poriadku, pričom je nutné, aby boli naplnené znaky trestného činu špecifikované v Trestnom zákone a v takom prípade nie je nevyhnutné konaniu páchatel'a pričítať aj porušenie ustanovenia iného právneho predpisu - často však bude také porušenie prítomné a v niektorých prípadoch je aj vecne a pojmovne nevyhnutné (napr. neoprávnenosť v

zmysle § 172 alebo § 194 Trestného zákona, a, samozrejme, v prípade adresného alebo blanketného zakomponovania iného právneho predpisu do príslušnej skutkovej podstaty trestného činu - napr. porušenie zákazu alebo obmedzenia ustanoveného právnym predpisom v zmysle § 254 Trestného zákona).

Trestný zákon „ustanovuje inak“ v súvislosti s trestnoprávnou spôsobilosťou, okolnosťami vylučujúcimi protiprávnosť a materiálnym korektívom (viď vyššie).

Ďalšie predpoklady a súvislosti trestnosti činu, jej uplatňovania a zániku, vrátane charakteru v tejto veci použitej právnej úpravy (Trestného zákona v príslušnom znení), sú rovnako uvedené vyššie.

In concreto, v posudzovanom prípade nebol daný žiaden hmotnoprávny dôvod, ktorý by umožňoval uplatnenie odvolacím súdom použitého procesného dôvodu oslobodenia spod obžaloby, teda absenciu trestnosti činu, ktorá bola aj pre odvolací súd dôvodom na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa, a to v konkrétnych súvislostiach popísaných vyššie (preto len v nedôvodnom zrušení odvolaním napadnutého rozsudku a oslobodení obžalovaného spod obžaloby spočíva porušenie zákona uvedené vo výroku tohto rozsudku). Také oslobodenie je, v širšom výkladovom kontexte, v rozpore s vyššie citovaným a komentovaným ustanovením čl. 1, čl. 46, čl. 49 ústavy, ako aj v rozpore so zákonnou definíciou trestného činu.

V nadväznosti na uvedené, nie je dovolacím súdom vyslovené porušenie zákona neaplikáciou súdom prvého stupňa kvalifikačne použitých skutkových podstat trestných činov (príslušných ustanovení osobitnej časti Trestného zákona a im zodpovedajúcich právnych viet), vysporiadanie sa s touto otázkou (z hľadiska naplnenia jednotlivých zákonných znakov) bude úlohou nového odvolacieho konania.

Je však potrebné dodať, že v prejednávanej veci nebránilo trestnosti činu ani uplatnenie žalôb poškodenou spoločnosťou N. spol. s r.o. (aj keď s nimi nebola úspešná), ktoré v ponímaní odvolacieho senátu - rozporne - na jednej strane bránia konštatácii spáchania trestného činu sprenevery, ktorý však tento senát, v podstate svojho rozhodnutia, zároveň považuje za spáchaný, pokiaľ ide o naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, keď trestnosti tohto činu má brániť len princíp subsidiarity trestnoprávnej represie (ktorý nemožno použiť v tom zmysle, ako to odvolací súd učinil).

Preto nebolo aplikačne správne vylúčiť trestnosť činu pri majetkovom delikte so značnou škodou, resp. škodou veľkého rozsahu, pričom ani z hľadiska iných kritérií uvedených v § 3 ods. 4 Tr. zák. nebola únosná absencia trestného postihu pre obvineného. Rovnaké závery platia aj vo vzťahu ku konaniu popísanému pod bodom III. výroku rozsudku krajského súdu, kvalifikovanému ako zneužitie účasti na hospodárskej súťaži podľa § 149 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (možno poznamenať, že konanie pod bodmi II. a III. tvorí podľa podoby skutkových viet jednočinný súbeh trestných činov).

Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia rozporuje zistenia súdu prvého stupňa ohľadom vlastníctva poškodenej N. spol. s r. o. k niektorým veciam rozpisovaným v skutkovej vete, zdôrazňujúc, že súd prvého stupňa nerešpektoval právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov v občianskom súdnom konaní, v rámci ktorých sa riešili vlastnícke vzťahy i otázky platnosti zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k týmto hnutelným veciam. Zásadná výčitka odvolacieho súdu smerovala aj k faktu, že súd prvého stupňa ponechal úplne bez povšimnutia podstatný rozpor v tvrdeniach poškodenej N. spol. s r. o., keď v trestnom konaní tvrdila, že všetky hnutelné veci boli v jej vlastníctve, no v občianskom súdnom konaní tvrdila, že časť hnutelných vecí bola vo vlastníctve spoločníka N. spol. s r.o. C. Z.. Rovnako odvolací súd vyčítal súdu prvého stupňa nerešpektovanie záverov, že subjekty, ktoré sa v občianskom súdnom konaní domáhali vydania hnutelných vecí od spoločnosti N. spol. s r. o. boli s nárokmi úspešné, keď súdy skonštatovali platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k veciam, ktoré sú vymenované čiastočne aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Podľa § 9 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 orgány činné v trestnom konaní posudzujú

predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú, samostatne; ak je tu však o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu sú orgány činné v trestnom konaní takým rozhodnutím viazané, pokiaľ nejde o posúdenie viny obvineného (obsahovo zhodne § 7 ods. 1 súčasne účinného Trestného poriadku).

Predbežnou otázkou v tomto prípade bola a je i otázka vlastníctva k veciam rozpísaným v skutkovej vete rozsudku, aby bolo možné konštatovať, že ide (z hľadiska páchatel'a) o „cudziu vec“, ktorá mu bola zverená a ktorú si prisvojil. Táto okolnosť esenciálne spadá pod rozsah posúdenia viny (nielen zavinenia, teda subjektívnej stránky konania) obvineného a musí byť teda (v konečnom dôsledku) trestným súdom posúdená samostatne, bez viazanosti rozhodnutiami vydanými v občianskom súdnom konaní (inak by tomu bolo len v prípade rozhodnutia civilného súdu o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva a takto novovzniknutého vlastníckeho režimu, do ktorého sa malo trestným činom zasiahnuť).

Je potom bez rozhodujúceho významu neunesenie dôkazného bremena žalujúcou (tu poškodenou) stranou v niektorých občianskych súdnych konaniach (na ktoré poukazuje odvolací súd), nakoľko v trestnom konaní poškodený dôkazné bremeno nenesie. Vina sa zisťuje dokazovaním na hlavnom pojednávaní a nedokázanie konkrétnej, v tomto smere relevantnej okolnosti (ktoré vždy postihuje obžalobu), nemôže byť deklaratórnym prenosom výsledku občianskeho súdneho konania.

Ak by teda súd v trestnom konaní, na základe jeho výsledkov, dospel k záveru, že niektoré veci nemohli byť ako „cudzí veci“ obvineným spreneverené, nemohol by sa obmedziť len na samotnú konštatáciu existencie rozhodnutí vydaných v občianskom súdnom konaní. Musel by zároveň špecifikovať, o ktoré konkrétne veci ide (a tomu prispôbiť obsah svojho rozhodnutia).

V kontexte uvedeného, ani prípadné zistenie odvolacieho súdu, že niektoré veci neboli vo vlastníctve poškodenej N. spol. s r. o., ale jej spoločníka C. Z., by v konečnom dôsledku nemalo vplyv na právnu kvalifikáciu ako trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák., lebo vo vzťahu k obvinenému by išlo tak či onak o zverené cudzie veci, ktoré v rozpore s účelom ich zverenia odpredal tretím subjektom. Zmenil by sa len poškodený subjekt, pričom ale totožnosť skutku by zostala zachovaná. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov totožnosť skutku je (v nadväznosti obžaloby na uznesenie o vznesení obvinenia a výsledne v odsudzujúcom rozsudku) zachovaná, ak je zachovaná podstata skutku kladeného za vinu obvinenému. Táto podstata je zachovaná, ak je aspoň sčasti (v podstatných okolnostiach) zachovaná buď totožnosť konania alebo totožnosť následku, alebo totožnosť konania aj následku. Toto vymedzenie je pomerne voľné a súd musí úpravou skutkovej vety zohľadniť zmenu okolností skutku na dôkaznom podklade súdneho konania.

V konečnom dôsledku, vyššie uvedené platí aj vo vzťahu ku odvolacím súdom uvádzanej okolnosti, že v občianskom súdnom konaní súdy konštatovali platnosť kúpnych zmlúv, na podklade ktorých došlo k zmene vecných práv k veciam, ktoré sú vymenované čiastočne aj v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Ak súd v trestnom konaní dospel k záveru o spáchaní trestného činu úkonmi štatutárneho zástupcu prevádzajúcej právnickej osoby (čo patrí len do právomoci trestného súdu), javili by sa z tohto uhla pohľadu dotknuté kúpne zmluvy ako absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Na základe uvedeného, aj keď medzi výsledkom občianskeho súdneho konania a trestného konania môže vyššie popísaným spôsobom vzniknúť obsahový rozpor, zákon s takým efektom počíta a na posúdenie otázky viny ustanovuje pre orgány trestného konania pri posudzovaní predbežných (a samozrejme aj finálnych aplikačných) otázok rozhodovaciu autonómiu. Spôsob riešenia rozporu eventuálne vzniknutého novým (neskorším) rozhodnutím je možný aj procesne (napr. obnovou v občianskom súdnom konaní), čo však už prekračuje rámec tohto odôvodnenia.

Na podklade týchto úvah dovolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, z ktorého aj vyplýva ďalšie prerokovanie veci odvolacím súdom v potrebnom rozsahu a viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Trestného poriadku).“

Najvyšší súd - po vrátení veci mu späť na odvolacie konanie (odvolanie pritom podal tak obvinený, ako i prokurátor, ako už bolo uvedené vyššie) zo strany dovolacieho súdu - vo veci opätovne rozhodol na verejnom zasadnutí konanom 21. februára 2017, keď konkrétne rozsudkom, sp. zn. 1 To 1/2016, podľa § 258 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok (Krajského súdu v Prešove z 10. júna 2013, sp. zn. 2T/2/2005) zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a s prihliadnutím na § 259 ods. 3 Tr. por. obvineného Ing. R. G. sám odsúdil podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého mu podľa § 58 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. odvolací súd obvinenému zároveň uložil peňažný trest vo výške 1.000 eur, pričom pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto mu podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiaca.

Dňa 5. februára 2018 bolo príslušnému prvostupňovému súdu doručené dovolanie obvineného Ing. R. G., podané prostredníctvom ním zvoleného obhajcu JUDr. Rudolfa Bezáka a smerujúce proti vyššie zmieňovanému rozsudku najvyššieho súdu z 21. februára 2017, sp. zn. 1 To 1/2016, keď ako dovolacie dôvody boli formálne označené dôvody uvedené pod písm. c) (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) a písm. i) (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť) § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o jednotlivé uplatnené dovolacie námietky, ktorými obvinený odôvodňuje naplnenie skôr zmieňovaných dovolacích dôvodov, tieto uvádza dovolací súd nižšie, kde sa s nimi súčasne i podrobne vysporiada.

Obvinený s poukazom na ním uvádzané skutočnosti záverom podaného dovolania navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 223 ods. 1 Tr. por. v súvislosti s § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. (v spojitosti s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 7 ods. 5 ústavy), § 258 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por., § 259 ods. 3 Tr. por., § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák., § 53 ods. 1 Tr. zák., § 54 ods. 3 Tr. zák., § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 59 ods. 1 Tr. zák. v jeho neprospech a zároveň aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku vec prikázal najvyššiemu súdu (ako súdu odvolaciemu) na opätovné prejednanie a rozhodnutie v potrebnom rozsahu.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril prokurátor (Krajskej prokuratúry v Prešove), a síce v tom zmysle, že s ohľadom na ním podrobne uvedené argumenty v danom písomnom vyjadrení má za to, že ani jeden z dovolateľom označených dovolacích dôvodov, či tiež prípadne iných dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nepovažuje za naplnený, a preto navrhuje dovolaciemu súdu dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

K predmetnému písomnému vyjadreniu sa žiada súčasne uviesť, že okrem toho, že v ňom uvedená argumentácia prokurátora je veľmi podrobná, táto je tiež vecne správna a zodpovedajúca stavu spisu, preto na ňu aj v ďalších častiach odôvodnenia daného rozhodnutia bude dovolací súd často odkazovať.

K dovolaniu obvineného sa napokon vyjadril i poškodený, ktorý v podstate rovnako ako prokurátor nepovažuje uplatnené dôvody dovolania za preukázané, súhlasí so závermi napadnutého rozsudku a navrhuje teda dovolanie podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Trestného poriadku vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. a), písm. b), alebo písm. d) až písm. f) Trestného poriadku]. Zároveň však zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Trestného poriadku, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka potom viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon vzhľadom na obsah posudzovaného dovolania úvodom dovolací súd tiež zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania konaného na podklade dovolania obvineného nemôžu byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu samotné skutkové zistenia, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy nižšieho stupňa (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), ako je to zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku. Alebo inými slovami, námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

In concreto, pokiaľ ide potom o vysporiadanie sa s jednotlivými v podanom dovolaní zo strany obvineného Ing. R. G. uplatnenými výhradami:

§ Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal jeho „obranou“, a to predovšetkým z hľadiska porušenia jeho práva na obhajcu v prípravnom konaní. Konajúci vyšetrovateľ totiž po tom, čo dňa 10. januára 2001 uznesením začal vyšetrovanie vo veci, vypočul svedkov, zadovážil listiny a uskutočnil ďalšie úkony, na ktorých sa nemohol zúčastniť a ani si zvoliť obhajcu. S ohľadom na jeho námietku sa neskôr, po vznesení obvinenia, ku ktorému došlo uznesením z 25. februára 2002, iba formálne zopakovali výsluchy svedkov - s jedinou otázkou, a síce, či trvajú na svojej prechádzajúcej výpovedi. Ako pritom uviedol dovolateľ ďalej, k porušovaniu jeho práva na obhajobu dochádzalo aj po vznesení obvinenia, keď konkrétne z ním podaných 34 bodov na preukázanie jeho nevinu (v podaní z 12. novembra 2002) vyšetrovateľ realizoval iba 3, kým ostatné jeho návrhy odmietol, čím v podstate v rozpore s § 2 ods. 5 Tr. por. vykonal hodnotenie dôkazov bez ich vykonania.

Ak ide o predmetnú časť dovolacej argumentácie [z obsahu spisového materiálu je zrejmé jej predchádzajúce uplatnenie v pôvodnom, súdnom konaní tak, ako to vyžaduje § 371 ods. 4 Trestného poriadku ako podmienku pre prípadné konštatovanie v danom prípade potencionálne do úvahy prichádzajúceho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], v tejto obvinení v podstate poukazuje - zjednodušene povedané - na porušenie jeho práva na obhajobu v prípravnom konaní, a to „dvomi spôsobmi“.

K tomu treba v prvom rade vo všeobecnosti uviesť, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu

podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, keď jeho účelom je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a nie dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa obvinený usiluje pomocou obhajoby (čo napokon už stabilne zdôrazňuje nielen najvyšší súd ale i Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti).

Rovnako je žiaduce potom upozorniť i na to, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zakladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (a teda nie akékoľvek), pod ktorým možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok konania.

Ak v posudzovanom prípade dovolateľ poukazuje na porušenie jeho práva na obhajobu v prípravnom konaní, tak vo svetle vyššie uvedených všeobecných konštatovaní, tiež s ohľadom na charakter nášho trestného konania (najmä pokiaľ ide o vzťah prípravného a súdneho konania) a skutočnosť, že veľká časť pochybení s dopadom na práva obhajoby je neskôr reparovateľná, je zrejmé, že pre konečný záver dovolacieho súdu o ne/porušení práva na obhajobu (zásadným spôsobom) bude rozhodujúci predovšetkým následný priebeh konania a zabezpečenie práv obvineného v ňom.

Zároveň ale - v kontexte poukazu obvineného na údajné porušenie jeho práva na obhajobu nevyhovením všetkým jeho návrhom na doplnenie dokazovania zo strany konajúceho vyšetrovateľa - dovolací súd v súlade s jeho ustálenou praxou uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva (konkrétne) v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (týmto sa v zmysle zákona č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 - podľa ktorého sa v pôvodnom preskúmanom konaní postupovalo - rozumel o. i. tiež súd) zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nie je možné však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu nemožno totiž považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 5 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní učinil v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (s výnimkou dovolania ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Nemožno teda, z pozície dovolania obvineného, spochybniť dovolacím súdom odmietnutie návrhov na vykonanie dôkazov vyšetrovateľom v prípravnom konaní a okolnosť, že ani súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dôkazy (na overenie svojich skutkových zistení).

Pokiaľ sa potom vrátíme k v istom zmysle „všeobecnejšej“ otázke zabezpečenia práva obvineného Ing. R. G. na obhajobu v (neskoršom) priebehu konania - tentokrát v kontexte jeho námietky týkajúcej sa len „formálneho“ zopakovania výsluchov svedkov po vznesení obvinenia (s tou jedinou otázkou, či trvajú na svojej predchádzajúcej výpovedi) - tu možno súhlasiť s konštatovaním prokurátora v jeho písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu, keď tento najskôr zdôraznil, že „je síce pravdou, že počas prípravného konania v štádiu tzv. vo veci boli vykonávané vyšetrovacie úkony (výsluchy) bez prítomnosti obhajcu obvineného, avšak hoci má trestné konanie svoje štádia, je potrebné ho vnímať aj ako celok a skúmať, či v priebehu trestného konania po vznesení obvinenia bol zachovaný princíp kontradiktórnosti a či obvinený buď sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu mal aspoň raz možnosť svedkov vypočuť a klásť im otázky.“ A ako potom bolo následne rovnako správne poznamenané, v danom smere bol obhajobe v neskoršom priebehu konania daný dostatočný priestor na vypočutie svedkov (poškodených),

kladenie im otázok, ako i vyjadrovanie sa k obsahu ich výpovedí, keď je tu potrebné predovšetkým poukázať na to, že svedkovia, na výpovediach ktorých bolo založené odsudzujúce rozhodnutie (podľa hodnotenia skôr konajúcich súdov, ktoré nie je v rovine hodnotenia dôkazov pre dovolací súd preskúmateľné), boli vypočutí aj po podaní obžaloby, pričom hlavné pojednávanie je v tomto smere (výlučne) relevantné. V týchto prípadoch došlo nanajvýš k odstraňovaniu rozporov oproti skorším výpovediam z prípravného konania, teda na základe osobného vyjadrenia aktuálne vypočúvaného svedka. Ak sa na hlavnom pojednávaní čítali výpovede takých svedkov, prečítali sa so súhlasom strán podľa § 211 ods. 1 Tr. por., preto tým nemohli byť práva obhajoby poškodené.

V niektorých iných (výnimočných) prípadoch sa zápisnice o výpovediach svedkov z prípravného konania čítali ako náhrada osobného výsluchu svedka, avšak opäť v súlade so zákonom, postupom podľa § 211 ods. 2 písm. a) Tr. por.

A napokon je potrebné zo strany dovolacieho súdu dodať, že obvinený mal tiež možnosť uplatňovať v priebehu súdneho konania svoje „obhajobné“ práva aj vo vzťahu k iným vykonávaným dôkazom, ktoré boli podkladom pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia.

Záverom k tomu iba toľko, že z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že dovolací súd v predmetnej veci nezistil žiadne také porušenie práva na obhajobu, ktoré by opodstatňovalo naplnenie tomu zodpovedajúceho dovolacieho dôvodu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

§ Obvinený ako ďalšiu výtku predostrel to, že v obžalobe bol uvedený bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia skutkový výrok odlišne od uznesenia o vznesení obvinenia. Predmetom obvinenia bol len jeden trestný čin podľa § 248 Tr. zák. a obžaloba nemala právny dôvod rozšíriť stíhanie o ďalší samostatný trestný čin.

Bez ohľadu na potrebu sa v súvislosti s danou námietkou zaoberať vôbec jej subsumpciou pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania [keby bola námietka formulovaná inak, ako bude zrejme aj z nižšie uvedeného hypotetického námietkového predpokladu, bolo by možné hovoriť o podraditeľnosti pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], dovolací súd predovšetkým s ohľadom na jej vecnú podstatu upozorňuje jednak na trestno-procesný pojem totožnosti skutku a jednak tiež na potrebu dôsledného rozlišovania skutku (resp. presnejšie samotnej skutkovej vety) od jeho právneho posúdenia (ako jeden, dva, resp. viaceré trestné činy spáchané v tzv. jednočinnom súbehu).

K prvému upozorneniu, platí, že v priebehu celého trestného konania musí byť zachovaná totožnosť skutku, čo ale rozhodne neznamená úplnú zhodu skutkových okolností (kým niektoré okolnosti môžu na základe výsledkov vykonaného dokazovania odpadnúť, iné môžu naopak pribudnúť; tiež prichádza ale do úvahy aj to, že relevantné skutkové okolnosti budú najprv posúdené ako jeden skutok, a neskôr ako dva, či prípadne aj viaceré samostatné skutky). Zo súvisiacej judikatúry totiž vyplýva, že okrem prípadu, keď bude totožné konanie i následok, udrží totožnosť skutku i len aspoň čiastočná totožnosť konania, resp. aspoň čiastočná totožnosť následku v podstatných okolnostiach. V posudzovanej veci pritom bola nepochybne zachovaná totožnosť skutku (skutkov) v každom štádiu konania - skutok (skutky), pre ktorý (ktoré) bolo začaté trestné stíhanie je (sú) totožný s tým (tými), pre ktorý (pre ktoré) bolo následne vznesené obvinenie, podaná obžaloba a v konečnom dôsledku i v závere vynesený právoplatný odsudzujúci rozsudok.

Podľa § 176 ods. 2 Tr. por.: Obžaloba sa môže podať len pre skutok, pre ktorý sa obvinenie vzneslo (§ 163). Ak prokurátor mieni tento skutok posudzovať ako iný trestný čin, než ako ho posudzoval vyšetrovateľ, upozorní na to pred podaním obžaloby obvineného a jeho obhajcu a zistí, či navrhujú so zreteľom na zamýšľanú zmenu vyšetrovanie doplniť.

V nadväznosti na vyššie citované ustanovenie možno ďalej uviesť, že v posudzovanej veci prokurátor v obžalobe - oproti uzneseniu o vznesení obvinenia čiastočne odlišne - uvedený „skutkový výrok“ právne

kvalifikoval ako dva samostatné trestné činy sprenevery podľa § 248 Tr. zák. Ak by potom s prihliadnutím na uvedené - čisto hypoteticky - dovolacia námietka znela tak, že obhajoba nebola pred podaním obžaloby upozornená na odlišné právne posúdenie a nebolo zisťované, či navrhuje so zreteľom na zamýšľanú zmenu doplniť vyšetrowanie, ani v takom prípade by nebolo možné uvažovať o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okrem nesplnenia formálnej podmienky „predchádzajúcej výtky“ v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku by tomu bránili i tá skutočnosť, že by nebolo možné „materiálne“ hovoriť o zásadnom porušení práva na obhajobu vzhľadom na to, že okrem už konštatovanej rešpektovanej totožnosti skutku (skutkov) bola obžaloba obhajobe riadne doručená spolu s výzvou na oznámenie navrhovaného dokazovania (§ 196 Tr. por.), keď navyše predkladať dôkazné návrhy bolo obhajobe umožnené aj následne po podaní obžaloby. Nedošlo preto k žiadnemu takému pochybeniu, ktoré by malo resp. mohlo mať (z pohľadu obhajobu) negatívny vplyv na konečný výsledok konania.

§ Dovolateľ ďalej odvolaciemu súdu vytykal nenáležité vyhodnotenie neprimeranej dĺžky trestného konania, keďže táto podľa jeho názoru z hľadiska čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd odôvodňovala zastavenie trestného stíhania.

Ako prvé dovolací súd rieši potencionálnu subsumovateľnosť námietky, a teda pod ktorý formálny dovolací dôvod uvedený v § 371 Trestného poriadku je táto vecne podraditeľná a či vôbec pod niektorý, v danom prípade prichádza potom do úvahy dôvod dovolania uvedený pod písm. k) odseku 1 naposledy zmieňovaného ustanovenia (proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné).

Následne je žiaduce uviesť, že niet pochyb o tom, že tak Dohovor o ochrane ľudských práv, ako i ústava (či Listina základných práv a slobôd) zaručujú právo na prejednanie veci v primeranej lehote, avšak nie je pravdou, že jeho porušenie zakladá neprípustnosť trestného stíhania (a teda potrebu jeho zastavenie). V tomto ohľade je potrebné preto korigovať i odôvodnenie odvolacieho súdu (str. 13), ktorý reagujúc na „požiadavku“ obvineného na zastavenie trestného stíhania z už spomínaného dôvodu pripustil vo všeobecnosti možnosť takého postupu (tento však vôbec neprichádza do úvahy), iba ho nepovažoval za prípustný v posudzovanej trestnej veci z dôvodu, že aj samotný obvinený sa sčasti podieľal na predĺžovaní súdneho konania.

Najvyšší súd už v roku 2011 judikoval (viď k tomu bližšie R 10/2011), že takáto neprimeraná dĺžka konania (bez zavinenia obvineného) môže byť dôvodom na použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. (resp. § 39 ods. 1 aktuálne účinného Trestného zákona) pri ukladaní trestu, keď v dôsledku takéhoto postupu následne obvinený v podstate stráca status obete z pohľadu Európskeho súdu pre ľudské práva (predpokladom je, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo z povahy veci, že došlo v tomto smere k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uskutočnia nápravu).

Zastavenie trestného stíhania by bolo prípustné, len ak by ho procesný predpis (Trestný poriadok) výslovne pripúšťal, resp. takto sankcionoval neprimeranú dĺžku konania (pasivitu orgánov štátu). Ak nie (ako zodpovedá nášmu právnomu poriadku), a nie je použiteľná ani prednostná priama aplikácia medzinárodnej zmluvy (viď nasledujúci odsek), bude sa aplikovať iný použiteľný zákonný inštitút (v tomto prípade hmotnoprávny), ktorý je označený vyššie.

Aj prípadné iné, ojedinelé vnútroštátne rozhodnutia, kde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu neprimeranej dĺžky konania došlo, na danom závere nič nemenia. Na takýto postup neexistuje totiž žiadny zákonný podklad, keď treba zároveň zdôrazniť, že ani Európsky súd pre ľudské práva nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania v žiadnom zo svojich rozhodnutí (vychádzajúc z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nevyvodil.

Ak ide o dotknutú trestnú vec obvineného Ing. R. G., v jeho prípade bola zo strany konajúcich súdov

zohľadnená dĺžka trvania trestného konania - zákonným spôsobom - pri ukladaní trestu, keď bolo zároveň konštatované, že takéto zohľadnenie (t. j. aplikácia § 40 ods. 1 Tr. zák.) predstavuje kompenzáciu za porušenie práva obvineného na prerokovanie a rozhodnutie veci v primeranej lehote. Vzhľadom k závažnosti činu a oproti tomu podmienenému odkladu výkonu trestu je také riešenie nepochybne dostatočne kompenzačné.

§ Obvinený hneď úvodom podaného dovolania poznamenal, že žalované skutky nie sú trestnými činmi, a preto mal byť správne oslobodený spod obžaloby podľa § 226 písm. b) Tr. por.

Neskôr uvádza, že v napadnutom rozsudku sa odvolací súd vôbec nepozastavil nad kvalifikáciami skutkov, týkajúcich sa najmä zmlúv o odpredaji nadbytočného hnutel'ného majetku, ktoré obžaloba kvalifikovala ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., keď v tejto súvislosti poukazuje na niektoré predchádzajúce súdne rozhodnutia (konkrétne uznesenie Okresného súdu Humenné z 27. augusta 2003, sp. zn. 2T/424/02, a uznesenie Krajského súdu v Prešove z 25. februára 2004, ktorým bolo zrušené prvostupňové uznesenie o vrátení veci na došetrenie) vydané v danej veci, v ktorých malo byť uvedené, že predmetná kvalifikácia neobstoí, ale najskôr by mohlo ísť o naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužitia účasti na hospodárskej súťaži, resp. porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku.

Dovolateľ tiež zdôraznil, že odvolací súd sa nevysporiadal s tou časťou jeho argumentácie, kde poukázal na akceptovanie princípu „ultima ratio“ z hľadiska platnej judikatúry. Platí, že trestná zodpovednosť nastupuje až potom, keď prostriedky civilného práva sa javia ako nedostatočné a neúčinné, čo však nie je daný prípad, keďže poškodený sa prostredníctvom viacerých civilných konaní domáhal ochrany svojich subjektívnych práv, avšak bolo právoplatne rozhodnuté, že ním uplatňované nároky nie sú opodstatnené (jeho žaloby boli zamietnuté). Dokonca aj osoby, ktoré podľa kúpnych zmlúv nadobudli jednotlivé veci, úspešne uplatnili v civilnom konaní svoje nadobudnuté práva a odňaté veci im boli vrátené.

Na rôznych miestach podaného dovolania potom obvinený tvrdí / namieta tiež nasledovné:

- odvolací súd sa nevysporiadal s nezákonným postupom majiteľa spoločnosti N. pri nakladaní s jej majetkom z hľadiska daňových únikov a spôsobenia škody, za ktoré skutky sa proti nemu viedlo trestné stíhanie;
- odvolací súd neprihliadol o. i. ani na to jeho obhajobné tvrdenie, že majiteľ spoločnosti N. mu faxom oznámil, aby pripravil likvidáciu spoločnosti, keď však k tomu pristúpil, podal na neho trestné oznámenie;
- ako konateľ spoločnosti uzavrel v rámci svojej právomoci kúpne zmluvy o predaji hnutel'ných vecí a kúpna cena bola riadne uhradená na účet spoločnosti N., a je preto pojmovo vylúčené, aby si týmto konaním „prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu“ (§ 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.);
- zákonnosť a platnosť uzavretých kúpnych zmlúv bola potvrdená právoplatnými rozsudkami v civilných konaniach;
- sú pochybnosti o existencii a obsahu notárskej zápisnice z 23. septembra 1993, resp. pochybnosti o jeho vedomosti o jej existencii, ako aj skutočnej vôli poškodeného, aby sa ňou vôbec riadil (súd sa s jeho námietkou v danom smere nevysporiadal);
- ak sa mu v skutku III. kladie za vinu, že v čase od 25. augusta 2000 do marca 2001 naviedol 19 zamestnancov spoločnosti N., aby prešli pracovať do spoločnosti V. (čím mal byť spáchaný trestný čin zneužitia účasti na hospodárskej súťaži), tak tu obžaloba nevzala do úvahy, že on skončil pracovný pomer v spoločnosti N. oznámením zo dňa 6. septembra 2000 (čím aj skončila jeho činnosť konateľa), pričom tiež bolo všeobecne známe, že spoločník plánuje zrušiť spoločnosť N., keď napokon s odchodom uvedených zamestnancov súhlasila aj nová konateľka spoločnosti N. (uzavrela s nimi dohody o skončení pracovného pomeru);
- skutkové zistenia súdu sú nesprávne a neúplné v časti jeho „obrany“, týkajúcej sa obstarávania hnutel'ných vecí pre jeho osobné účely a tiež samotnej identifikácie či stotožnenia hnutel'ných vecí, ktoré mali byť vyvezené z priestorov spoločnosti N. - súd najmä nerozlišoval medzi druhovou a individuálnou

identifikáciou strojov a súčiastok, nevykonal v danom smere žiadne dôkazy a iba nekriticky vychádzal z výpovedí R. A. Z. a jeho dcéry, kým výpovede Ing. R.. B., V. G. a ďalších, ktorí potvrdzovali jeho tvrdenia, vyhodnotil ako nedôveryhodné pre ich pomer k nemu;

- súd nevzal do úvahy ani výpoveď svedkyne C. G., majúcej na starosti v spoločnosti N. vedenie účtovníctva a internej evidencie skladového hospodárstva, ktorá poprela, aby stroje a strojné zariadenia (skutok I.), či nástroje a prípravky (skutok II.) boli vo vlastníctve spoločnosti N.; podobne potom súd nezval do úvahy ani výpoveď svedka M. Š., ktorý potvrdil, že stroje CR 80/3 a CR 80/4 boli celé poskladané v spoločnosti V. a nie v spoločnosti N., ako tvrdí obžaloba;

- vyššie zmieňovaná jednostrannosť súdu, keď tento v rozpore s § 2 ods. 5 Tr. por. berie od úvahy len dôkazy svedčiace proti nemu, kým dôkazy svedčiace v jeho prospech nezohľadňuje, je v rozpore s právom na spravodlivý proces / rozsudok;

Ak by mal dovolací súd zhrnúť vyššie uvedené námietky či tvrdenia dovolateľa, dalo by sa jednoducho povedať, že vecne tu ide o otázku: 1/ ne/správnosti použitej právnej kvalifikácie; 2/ ne/uplatnenia princípu „ultima ratio“; 3/ ne/vysporiadania sa s „obranou“ (resp. vhodnejšie obhajobou) obvineného. Najväčší priestor je pritom v dovolaní venovaný práve „tretiemu okruhu“, keď už hneď úvodom možno uviesť, že ide o námietky skutkového charakteru (čiastočne sa tu zároveň napáda aj samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, k čomu sa však dovolací súd bližšie vyjadrí na iných miestach tohto rozhodnutia), a teda o námietky nepodraditeľné nielen pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani pod žiadny iný (pre obvineného) do úvahy prichádzajúci dôvod dovolania - resp. inak povedané, o námietky stojace mimo rozsahu možného dovolacieho prieskumu.

Čo sa týka ale najskôr otázky správnosti súdmi použitej právnej kvalifikácie a zároveň tiež nepoužitia princípu „ultima ratio“:

Ide o námietky čisto hypoteticky podraditeľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, avšak je treba hneď k tomu zároveň dodať, že pokiaľ ide o prvú z označených námietok správnosti právnej kvalifikácie, tu v podstate dovolateľ nič konkrétne - právneho charakteru - nenamietal, len uviedol, že žalované skutky nie sú trestnými činmi, a preto mal byť oslobodený. Tak ako aj v mnohých iných prípadoch sa dovolací súd stretáva s okolnosťou, že nesprávne právne posúdenie obvinený „odvíja“ (len) od údajne nesprávnych skutkových zistení. Treba si však uvedomiť, a teda dať opakovane do pozornosti, že dovolací súd (ak koná iba na podklade dovolania obvineného) je viazaný zisteným skutkom - tak, ako bol tento ustálený súdmi nižšieho stupňa v skutkovej vete. Ako výnimka by sa mohla zdať v tomto smere námietka dovolateľa ohľadne údajne nesprávneho neaplikovania princípu „ultima ratio“, avšak táto bola predložená obvineným v „nepoužiteľnom smere“ - ako už totiž bolo zdôraznené v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu, pri posudzovaní trestnosti činu možno zásadu „ultima ratio“ uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu (ktorý sa v zmysle v danej veci kvalifikačne relevantného Trestného zákona uplatňoval univerzálne).

V nadväznosti na naposledy uvedené odkazuje pritom aktuálne konajúci dovolací senát na vyššie pomerne podrobné citované relevantné pasáže z predchádzajúceho kasačného (došlo k zrušeniu oslobodzujúceho rozsudku) rozhodnutia dovolacieho súdu (sp. zn. 1 TdoV 10/2015), v ktorých je obsiahnutá odpoveď - a treba povedať, že táto je skutočne vyčerpávajúca a vo viacerých smeroch až učebnicová - na prezentované dovolacie tvrdenia obvineného (práve z uvedeného dôvodu sa im rozhodol aktuálne konajúci dovolací senát v odôvodnení daného rozhodnutia venovať taký priestor). Pričom tak, ako bolo zdôraznené aj v závere odôvodnenia označeného rozhodnutia, v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku bol odvolací súd po vrátení mu veci na opätovné konanie a rozhodnutie viazaný právnym názorom dovolacieho súdu.

V tejto súvislosti možno poukázať i na súvisiace judikatúrne závery najvyššieho súdu (viď k tomu bližšie R 45/2017), v zmysle ktorých vo vzťahu k otázke vyriešenej po zrušení dovolaním napadnutého rozhodnutia právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Trestného poriadku) nie je možné prostredníctvom dovolania, podaného proti právoplatnému rozhodnutiu vydanému v novom konaní, úspešne uplatniť odlišný právny názor; rozhodnutím v kontexte tzv. kasačnej viazanosti právnym

názorom dovolacieho súdu (podľa naposledy označeného ustanovenia) totiž nemôže byť porušený zákon v zmysle § 368 ods. 1, resp. § 386 ods. 1 Trestného poriadku. Opačný záver by vo vzťahu ku konkrétnemu právoplatnému rozhodnutiu, negujúc požiadavku právnej istoty, umožňoval neurčitý počet jeho obsahovo protichodných zmien bez zistenia akejkolvek novej skutočnosti (jej zistenie sa rieši obnovou konania pri splnení jej zákonných podmienok). (I.).

Záverom vo vzťahu k rozoberanej otázke potom už iba toľko, že skutkové závery ustálené v pôvodnom konaní (ktoré spočívali zjednodušené povedané v tom, že obvinený ako konateľ dotknutej spoločnosti uprednostnil svoje záujmy, resp. záujmy tretích, jemu blízkých osôb pred záujmami spoločnosti), ktoré sú v uvedenej podobe záväzné pred dovolací súd, boli súdmi nižšieho stupňa správne právne posúdené (tieto napĺňajú všetky zákonné znaky použitých skutkových podstát), keď okrem odkazu na predchádzajúce rozhodnutie dovolacieho súdu je tu potrebné poukázať i na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je potrebné vnímať tiež v kontexte odôvodnenia odvolaním napadnutého prvostupňového rozsudku. Platí, že odôvodnenia týchto rozhodnutí je nevyhnutné vnímať ako celok a zároveň, že ak sa súd vyššieho stupňa s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia stotožní, postačí ak naň „len“ odkáže (nie je účelné, ani potrebné opakovanie už raz uvedenej správnej a zákonu zodpovedajúcej argumentácie).

Ako už bolo pritom zdôraznené vyššie, z veľkej časti sú dovolacie tvrdenia obvineného z pohľadu aktuálneho dovolacieho konania irelevantné pre ich skutkový charakter, keďže dovolací súd nesmie (na podklade dovolania obvineného) preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Obsahom takého typu dovolacích námietok (zosumarizovaných vyššie) je vlastne iba predostretie iného názoru na hodnotenie dôkazov, ako ku ktorému dospeli konajúce súdy. Obvinený v dovolaní opakuje svoju prechádzajúcu obhajobu a nie je zjavne spokojný so skutkovými závermi a zisteniami skôr konajúcich súdov.

To, na ktorých dôkazoch konajúce súdy (s „hlavným slovom“ odvolacieho súdu) skutkovo založili svoje rozhodnutie (pokiaľ boli procesne použiteľné) a či ich považovali za postačujúce z hľadiska právne podloženého dokázania viny obvineného, je vecou ich úvahy, keď je zároveň plne v ich rézii hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por. Platí teda, že v podanom dovolaní o. i. namietané hodnotenie dôkazov z pohľadu ich vierohodnosti je - na rozdiel od hodnotenia dôkazov z hľadiska ich zákonnosti - nepodraditeľné (pre skutkovú povahu) pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania.

Námietky vyššie popísaného charakteru nie sú subsumovateľné ani pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani pod dôvod uvedený pod písm. c) toho istého ustanovenia, a ani pod žiadny iný pre obvineného dostupný dovolací dôvod. Opakovane na to pritom najvyšší súd upozorňuje, keď treba uviesť, že ide nepochybne o najčastejšiu „chybu“ dovolaní, ktoré sú mu predkladané na rozhodnutie. Tiež je častou chybou dovolateľov nesprávny výklad práva na spravodlivý proces, keď toto rozhodne nezaručuje obvinenému právo na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho predstavám, resp. inak povedané, ktoré je v súlade s jeho právnym názorom.

Vo vzťahu k rozoberaným námietkam napokon ešte toľko, že - ako už aj bolo okrajovo poznamenané vyššie - ak obvinený vytýka odvolaciemu súdu nedostatočné sa vysporiadanie s jeho obhajobou v niektorých smeroch, tak v podstate tieto jeho výtky sú materiálne (obsahovo) namierené i voči odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, ktoré však samo o sebe nemôže byť s poukazom na znenie § 371 ods. 7 Trestného poriadku (dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné) predmetom dovolania.

Záverom nedá dovolaciemu súdu na margo posudzovaného dovolania neuviesť, že toto je spísaní síce obhajcom - tak ako to požaduje zákon, avšak zmysel tejto zákonnej požiadavky nenašiel v posudzovanom prípade dostatočné naplnenie. Konkrétne ide o to, že bolo obtiažne jednoznačne určiť, čo vlastne dovolateľ konkrétne, v kontexte dovolacích dôvodov, namieta (hoci to možno ani tak z vyššie pracne vykonanej sumarizácie námietok dovolacím súdom nevyzerá), dovolanie je chaotické a nesúrodé.

Potvrdením uvedeného tvrdenia je i uvádzanie (a to doslova iba uvádzanie, nie vo forme námietky, uvedomujúc si zrejme ich nepodraditeľnosť pod žiadny dovolací dôvod) takých skutočností v podanom dovolaní ako napr.: i/ v záhlaví napadnutého odvolacieho rozsudku nie sú uvedené mená sudcov, keď iba v jeho závere je podpis JUDr. Pavla Farkaša ako predsedu senátu; ii/ pochybnosti vznikli aj v súvislosti s vecnou príslušnosťou Okresného súdu Humenné, kde bola dňa 27. decembra 2002 podaná obžaloba a ktorý vec vrátil prokurátorovi na došetrenie, pričom však odvolací súd mu mal uznesením z 25. februára 2004 prikázať ďalej konať napriek tomu, že v tom čase došlo k zmene § 17 Tr. por. o vecnej príslušnosti súdov (zákonom č. 457/2003 Z. z.); iii/ proti dcére obvineného boli v prípade neúčasti na pojednávaní opakovane použité neprimerané opatrenia (tie boli následne zrušené uzneseniami najvyššieho súdu zo 17. júla 2012, sp. zn. 4 Tost 24/2012 a z 24. októbra 2012, sp. zn. 3 Tost 37/2012).

Uvedomujúc si, že tak, ako každý iný súd, i dovolací súd je povinný dať odpoveď iba na relevantné tvrdenia strany konania, nedá aj napriek tomu mu nereagovať na margo (aspoň) prvých dvoch skutočností.

Po prvé, je zrejmé, že v zmysle § 120 ods. 1 písm. a) Tr. por. mali byť v záhlaví napadnutého odvolacieho rozsudku uvedené mená všetkých troch členov vo veci konajúceho senátu (JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Gabriela Šimonová, JUDr. Peter Paluda), avšak čo je rozhodujúce - vo veci konal zákonný senát. Len prípadná námietka smerujúca voči tomu, že vo veci rozhodol súd v nezákonnom zložení (ktorá takto zo strany dovolateľa však predložená nebola) by bola potencionálne zakladajúca dovolací dôvod, konkrétne podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, resp. presnejšie - len s takouto námietkou by bol povinný sa dovolací súd vecne zaoberať (a to s negatívnym záverom, ako vyplýva z vyššie uvedeného). Treba si uvedomiť, že nie každé porušenie zákona je dovolacím dôvodom, keď konštrukcia týchto dôvodov zodpovedá účelu inštitútu dovolania ako jedného z mimoriadnych opravných prostriedkov. A navyše odvolací súd rozhodoval o odvolaniach 21. februára 2017 na verejnom zasadnutí, na ktorom bol prítomný aj obhajca obvineného (jeho substituent), keď mená všetkých troch sudcov sú uvedené aj v zápisnici, ktorá je súčasťou spisového materiálu (zv. č. XII - č. l. 3957 spis.), do ktorého má právo obhajoba kedykoľvek nahliadať.

Pod druhé, obdobne ako i v prvom prípade, i tu by bola z pohľadu dovolacieho súdu relevantná len námietka v tom zmysle, že vo veci konal (rozhodol) nepríslušný súd - § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, hoci i takto predstretú námietku by musel dovolací súd odmietnuť ako vecne neopodstatnenú.

K naposledy uvedenému sa žiada napokon len na ozrejenie záverom dodať, že - tak, ako to správne uviedol i prokurátor vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu - po podaní obžaloby dňa 27. decembra 2002 na Okresný súd Humenné a dovolateľom zmieňovaných rozhodnutiach (konkrétne pritom išlo o uznesenie Okresného súdu Humenné z 27. augusta 2003, sp. zn. 2T/424/02, a uznesenie Krajského súdu v Prešove z 25. februára 2004, sp. zn. 5To/145/03) nasledovalo uznesenie Okresného súdu Humenné z 5. mája 2004, sp. zn. 2T/424/02, ktorým tento predmetnú trestnú vec s prihliadnutím na čl. IV zákona č. 457/2003 Z. z. a § 17 Tr. por. postúpil Krajského súdu v Prešove, správnosť čoho bolo potvrdená týmto krajským súdom, ktorý sťažnosť obvineného Ing. R. G. proti dotknutému rozhodnutiu uznesením z 5. apríla 2005, sp. zn. 1Tos/39/04, zamietol.

Dôvodom postúpenia veci bola teda zmena Trestného poriadku vykonaná zákonom č. 457/2003 Z. z., ku ktorej došlo po podaní obžaloby, a podľa ktorej s účinnosťou od 1. decembra 2003 do vecnej príslušnosti krajského súdu ako súdu prvého stupňa podľa § 17 Tr. por. patrilo už aj konanie o trestnom čine sprenevery podľa § 248 ods. 4 písm. b), ods. 5 Tr. zák., pričom v súlade s prechodným ustanovením (čl. IV zákona č. 457/2003 Z. z.) bol na ďalšie konanie vecne a miestne príslušný Krajský súd v Prešove (keďže do účinnosti novely nebolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie).

Ako je zrejmé z vyššie uvedeného, najvyšší súd nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej uplatnenej dovolacej námietky z hľadiska jej pozitívneho podradenia pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Preto rozhodol tak, ako je

uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.